

הקרב על פאריס

כך פינת רהוב קטנה עמדה קבוצת שוטרים הכן. קבוצה של 50, או 100, או 200. סך הכל היו 20,000 מהם מרוכזים באותו יום בשטח של קילומטר וחצי כפול ארבע. כולם חבושו קסדות מתכת ממורקות. חלק מהם היה מוויין באלה ארוכה ואקדה. חלק רובים. חלק בתת-מקלעים מסוג שמייסר. זה היה הנשק הרשמי. חלק מהם גם התקין לעצמו נשק פרטי — אלת-מתכת קפיצית, עם גולת ופרפת בקצה. את הנשק הפרטי, הבלתי-חוקי, הסתירו מתחת לגלגלה.

בשעה שש וחצי עמוגה, שלושה עתונאים ישראליים, יחידים בל תוך כיכר הבסטיליה הענקית, שגודלה, נאמר, כמו כל השטח שעליו בנויים בית הבימה היכל התרבות. איש מלבנו לא היה במדרג הזה, המרוצף גרניט. רק טבעת שחורה של כמה אלפי שוטרים שמרה עלינו מסביב. היינו היחידים מתוך כל הפריסאים שהצלחנו להגיע לתוך הכיכר, שממנה צריכה היתה לצאת ההפגנה.

משמרות השוטרים לא חסמו רק את עורקי הכניסה הראשיים. הם חסמו כל רחוב קטן המוביל לבסטיליה. הם חסמו גם את כל האפשרויות להגיע אל מסלול ההפגנה, המשתרע לאורך קילומטר וחצי עד בית העירייה. הואיל והמפגינים לא הגיעו כולם ביחד, באותה שעה, מאותו כיוון, לאותה נקודה, נמצא כל מפגינן בודד שניסה להגיע למקום הריכוז במיעוט, מול חמישים שוטרים מוויינים לפחות. כך קרה שההפגנה הגדולה נגד הארואה-אס אפילו לא התחילה.

את משמרות השוטרים הצלחנו לעבור בעזרת תעודת עתונאי זר.

מדוע אתה רוצה להגיע לשם?

כדי לראות את ההפגנה.

בבקשה, אם אתה רוצה. אבל לא כדאי לך.

מדוע?

כי בעוד שתי דקות יתחיל הקרב. אתה רוצה לקבל אלה על הראש?

לא.

או לך הביתה.

אין אפשרות לראות את ההפגנה מבלי להשתתף בה?

לא. כל בתי-הקפה סגורים. כל הדלתות חסומות. מי שיימצא בתוך השטח מסכן את ראשו. תחליט בעצמך.

האם אתם מתכוונים להיות מאוחד מרושעים הערבי?

ראתה, בתור עתונאי, האם אינך טובל לסעמים את עטך בחמוץ?

בסדר, מככים לקחת את הסיכון.

עבורי.

א היתה זו הפגנה נגד הממשלה, או נגד המשטר. פעמיים קרא דה-גול את העם לעזרה: "עזרו לי!" אמר

בטלבויה. היתה זאת הפגנה נגד הארואה-אס, שהוקע על-ידי המשטר כחבורה בוגזנית ורצחנית.

נציגי האיגוד המקצועי של שוטרי פאריס ביקשו להתקבל אצל שר הפנים ואצל ראש-הממשלה כדי לבטל את האיסור שהוטל על ההפגנה: "האיסור מהנה לגבינו בעיה מצפונית — איך להילחם באלה שרוצים לעזור לנו?"

משטרת פאריס אינה מורכבת מצדיקים. אנשיה חיסלו ביום אחד בלבה, ה-17 באוקטובר, 600 אלגיראים ברחובות פאריס. אבל כאן היה הגבול. בקשתם הושבה ריקם עלינו שני המיניסטרס. ויחידות מיוחדות של סרס והבריגדה הניידת הובאו לעיר כדי לשפוך דם.

יחידות אלה מורכבות באופן בלעדי מצענים לשעבר, ותיקו מלחמת הודוסין ואלגיר. הם אינם עוסקים בכל תפקיד משטרה. חיים בקסקרטינים במשטר צבאי, מתאמנים ללא הרף, ותפקידם היחיד הוא התערבות במקרי הפגנות. אפילו הקורא הבלתי-נכון יכול לנחש מה נטייתם הפוליטית, במאבק בין דה גול והארואה-אס.

שש וחצי בדיוק, בקע רעם אדיר מכל הצדדים. ההד התגלגל לאורך קילומטרים. בן-שניה הפך מדבר הבסטיליה לזירת-קרב. שניה אחת קודם לא היה שם איש. היה שקט. פתאום, שורות, שורות, כרוות, ומתוך 50,000

האנשים שבאו על הבסטיליה, מצליחות שתי קבוצות קטנות, 100 איש כל אחת, להסתגל לכיכר.

כחף עין הן נדחקות החוצה — מכותרות בטבעת פל-דה. הקרב נגמר בטרם התחיל. אנחנו, שלושה עתונאים ישראליים, משתמשים במהומה כדי להחליץ מהכיכר הגוראה הזאת. אנו בחוץ.

חוקי אין הפגנה. יש רק 1000 הפגנות קטנות, כל אחת של חמישים איש. אני עומד ברחוב קטן מאוד, שלושים מטר אורכו. בצד אחד עומדת קבוצה של חמישים שוטרים, בצד השני קבוצה של 100 שוטרים. כל החלונות והדלתות הפונים לרחוב סגורים. בערך 20 איש, מפגינים או לא מפגינים, נלכדו במלכודת. אשה עם סל, שחזרה מהשוק. נערה שחזרה מהעבודה. אין לאן לברוח. אנו עומדים, שבעים אל הקיר ומחכים — האם יסתערו עלינו השוטרים, אם לא?

כן, הם דחקא מסתערים. ללא אזהרה. שום דבר אינו אומר לך לברוח — לא משרוקית, לא קול פקודה. העתור נאי הישראלי הצליח למצוא דלת. הוא רץ במדרגות למעלה,

בדמאק עמד על סדר-היום החוזה הצבאי להקמת פיקוד גרמני-דני משותף בים הבלטי. רוב גדול בסרלמנט תמך בו. שום מפלגה לא יצרה נגדו אופוזיציה ממשית ותוקפנית. חברת צייר דני צעיר, שנשא לאשה צעירה רב-עיוויה, שהתה לא מכבר בארץ, עברתי במקומות שם נפגשת האינטליגנציה של עם מקסים זה — בבתי-הקפה של הסופרים והאמנים, בבתי-המיפוש של הנוער הלומד. לא שמעתי אף איש אחד שלא גינה בשפף קצף את ההתקשרות עם השכנה הדרומית, בה נחלו הנאצים זה עתה נצחון גדול ואף נכנסו לממשלה.

בארצות-הברית עמדה על סדר היום בעיית קבלתה של סין האדומה לאו"ם. ממשלת ארצות-הברית, המייצגת דעת-קהל בלתי-מבוגרת ברוח בני הטיפש-שעשה, מתנגדת לכך בחריפות — אף שההגיון, הצדק והאינטרס הפוליטי הריאלי של ארצות-הברית מחייבים את הכנסת סין העממית לגוף הבינלאומי.

לא שמעתי אף אינטלקטואל אמריקאי הגון אחד שלא גינה בחריפות גואשת את עמדת ממשלתו. סופרים ידועים במסיבות-קוקטייל, סטודנטים ואמנים מבין הרבבות המסתודות בריניון ויילאג, רופאים ומהנדסים במסיבות פרטיות — כולם הביעו חופשי את הדעה, כי הקו הממשלתי הוא מטושטש, הורה-סכנות, ומשוועד לאינטרסים של גורמים חשוכים. בחוגים אלה, היחס לגיון קנדי גובל עם הבוז שהם רחשו לאייזנהואר בשעתו. חלק מאתם האנשים עצמם לוקח חלק פעיל במיבעד מפואר: "מסעי-החרות" של צעירים וצעירות, לבנים וחסרונים, נגד ההפרדה הגזעית בארצות-הברית. הם יוצאים מדי שבוע להשביט את המקומות בהם קיימת ההפרדה, בקבלם על עצמם את הסיכון של אלימות המונית נגדם וכליאה בבתי-הסוהר.

בכל המאבקים אלה, עמדה האינטליגנציה לבדה, ללא עזרת כל מפלגה שהיא. בעודי נושא רשמים עמי, הגעתי לבריטניה, בה התחוללה אותה שעה סערה ציבורית אדירה. הממשלה נכנעה ללחץ חברי מפלגתה שלה, והחליטה שלא לספק נשק חיוני לצבא האו"ם הלוחם בקאטאנגה. אותה שעה הופיע בטלבויה נציג האו"ם לשעבר בקאטאנגה, קונרד ארבריאן, אירי רבי-רושם, וגילה כי הבריטים פועלים מזה חודשים רבים נגד האו"ם ולמען משטרו של צימבה. לא היה כל ספק כי הממשלה פועלת תחת הלחץ המשולש של בעלי ההון הלבן בקאטאנגה, שונאי האו"ם הימניים, וידידי ממשלת רודסה (ראו הנידון).

האופוזיציה הרשמית לא יצאה מגדרה להזעיק את העם נגד קנוניה זו. העתונות, כמעט ללא יוצא מן הכלל, נמכרה לאינטרסים של ההון בצורה המחפירה ביותר, ופירסמה מדי יום תיאורי-זוהעה נוראים של פעולות האו"ם. העם הבריטי בכללו קיבל תמונה מסולפת לחלוטין על מהות המאבק.

אך כמעט כל העתונאים הרבים שפגשתי, אישי-הציבור, האינטלקטואלים מכל הסוגים, גינו את קו הממשלה בשפף-קצף. הם דיברו על מקמילן כבוז עמוק, וכמעט באותו כוז עצמו על מפלגת-העבודה האומללה. גיבורם היה ארבריאן, ולבם היה עם האו"ם ועם תנועת-השיחרור האפריקאית.

באותה שעה לקחו רבים מטובי האינטלקטואלים, האמנים והסטודנטים חלק פעיל במסעי-ההתנגדות של הלורד ראסל נגד החימוש הגרעיני. הם קיבלו על עצמם אי-ינחות וסכנת-מאסר, כדי להשתתף במיבעד יחיד-מינו, שרעינו האידיאליסטי מעיד בעד עצמו.

ואחרי כל אלה — יום הדמים בצרפת. אחרי ההפגנה פגשתי כמה עשרות מן האמנים והסופרים הידועים ביותר, במסעדת לה-קופול. רבים מהם היו פצועים וחבושים. אחרי שעות המתיחות והקרב, הם סעדו את לבם בארוחה צרפתית טובה. מלבם שהנני ישראלי, וכל ישראל נחשב להפגנות עוד מימי הבריטים, שלאוני בלב על השגאות

האנשים שבאו על הבסטיליה, מצליחות שתי קבוצות קטנות, 100 איש כל אחת, להסתגל לכיכר.

כחף עין הן נדחקות החוצה — מכותרות בטבעת פל-דה. הקרב נגמר בטרם התחיל. אנחנו, שלושה עתונאים ישראליים, משתמשים במהומה כדי להחליץ מהכיכר הגוראה הזאת. אנו בחוץ.

חוקי אין הפגנה. יש רק 1000 הפגנות קטנות, כל אחת של חמישים איש. אני עומד ברחוב קטן מאוד, שלושים מטר אורכו. בצד אחד עומדת קבוצה של חמישים שוטרים, בצד השני קבוצה של 100 שוטרים. כל החלונות והדלתות הפונים לרחוב סגורים. בערך 20 איש, מפגינים או לא מפגינים, נלכדו במלכודת. אשה עם סל, שחזרה מהשוק. נערה שחזרה מהעבודה. אין לאן לברוח. אנו עומדים, שבעים אל הקיר ומחכים — האם יסתערו עלינו השוטרים, אם לא?

כן, הם דחקא מסתערים. ללא אזהרה. שום דבר אינו אומר לך לברוח — לא משרוקית, לא קול פקודה. העתור נאי הישראלי הצליח למצוא דלת. הוא רץ במדרגות למעלה,

בדמאק עמד על סדר-היום החוזה הצבאי להקמת פיקוד גרמני-דני משותף בים הבלטי. רוב גדול בסרלמנט תמך בו. שום מפלגה לא יצרה נגדו אופוזיציה ממשית ותוקפנית. חברת צייר דני צעיר, שנשא לאשה צעירה רב-עיוויה, שהתה לא מכבר בארץ, עברתי במקומות שם נפגשת האינטליגנציה של עם מקסים זה — בבתי-הקפה של הסופרים והאמנים, בבתי-המיפוש של הנוער הלומד. לא שמעתי אף איש אחד שלא גינה בשפף קצף את ההתקשרות עם השכנה הדרומית, בה נחלו הנאצים זה עתה נצחון גדול ואף נכנסו לממשלה.

בארצות-הברית עמדה על סדר היום בעיית קבלתה של סין האדומה לאו"ם. ממשלת ארצות-הברית, המייצגת דעת-קהל בלתי-מבוגרת ברוח בני הטיפש-שעשה, מתנגדת לכך בחריפות — אף שההגיון, הצדק והאינטרס הפוליטי הריאלי של ארצות-הברית מחייבים את הכנסת סין העממית לגוף הבינלאומי.

לא שמעתי אף אינטלקטואל אמריקאי הגון אחד שלא גינה בחריפות גואשת את עמדת ממשלתו. סופרים ידועים במסיבות-קוקטייל, סטודנטים ואמנים מבין הרבבות המסתודות בריניון ויילאג, רופאים ומהנדסים במסיבות פרטיות — כולם הביעו חופשי את הדעה, כי הקו הממשלתי הוא מטושטש, הורה-סכנות, ומשוועד לאינטרסים של גורמים חשוכים. בחוגים אלה, היחס לגיון קנדי גובל עם הבוז שהם רחשו לאייזנהואר בשעתו. חלק מאתם האנשים עצמם לוקח חלק פעיל במיבעד מפואר: "מסעי-החרות" של צעירים וצעירות, לבנים וחסרונים, נגד ההפרדה הגזעית בארצות-הברית. הם יוצאים מדי שבוע להשביט את המקומות בהם קיימת ההפרדה, בקבלם על עצמם את הסיכון של אלימות המונית נגדם וכליאה בבתי-הסוהר.

בכל המאבקים אלה, עמדה האינטליגנציה לבדה, ללא עזרת כל מפלגה שהיא. בעודי נושא רשמים עמי, הגעתי לבריטניה, בה התחוללה אותה שעה סערה ציבורית אדירה. הממשלה נכנעה ללחץ חברי מפלגתה שלה, והחליטה שלא לספק נשק חיוני לצבא האו"ם הלוחם בקאטאנגה. אותה שעה הופיע בטלבויה נציג האו"ם לשעבר בקאטאנגה, קונרד ארבריאן, אירי רבי-רושם, וגילה כי הבריטים פועלים מזה חודשים רבים נגד האו"ם ולמען משטרו של צימבה. לא היה כל ספק כי הממשלה פועלת תחת הלחץ המשולש של בעלי ההון הלבן בקאטאנגה, שונאי האו"ם הימניים, וידידי ממשלת רודסה (ראו הנידון).

האופוזיציה הרשמית לא יצאה מגדרה להזעיק את העם נגד קנוניה זו. העתונות, כמעט ללא יוצא מן הכלל, נמכרה לאינטרסים של ההון בצורה המחפירה ביותר, ופירסמה מדי יום תיאורי-זוהעה נוראים של פעולות האו"ם. העם הבריטי בכללו קיבל תמונה מסולפת לחלוטין על מהות המאבק.

אך כמעט כל העתונאים הרבים שפגשתי, אישי-הציבור, האינטלקטואלים מכל הסוגים, גינו את קו הממשלה בשפף-קצף. הם דיברו על מקמילן כבוז עמוק, וכמעט באותו כוז עצמו על מפלגת-העבודה האומללה. גיבורם היה ארבריאן, ולבם היה עם האו"ם ועם תנועת-השיחרור האפריקאית.

באותה שעה לקחו רבים מטובי האינטלקטואלים, האמנים והסטודנטים חלק פעיל במסעי-ההתנגדות של הלורד ראסל נגד החימוש הגרעיני. הם קיבלו על עצמם אי-ינחות וסכנת-מאסר, כדי להשתתף במיבעד יחיד-מינו, שרעינו האידיאליסטי מעיד בעד עצמו.

ואחרי כל אלה — יום הדמים בצרפת. אחרי ההפגנה פגשתי כמה עשרות מן האמנים והסופרים הידועים ביותר, במסעדת לה-קופול. רבים מהם היו פצועים וחבושים. אחרי שעות המתיחות והקרב, הם סעדו את לבם בארוחה צרפתית טובה. מלבם שהנני ישראלי, וכל ישראל נחשב להפגנות עוד מימי הבריטים, שלאוני בלב על השגאות

האנשים שבאו על הבסטיליה, מצליחות שתי קבוצות קטנות, 100 איש כל אחת, להסתגל לכיכר.

כחף עין הן נדחקות החוצה — מכותרות בטבעת פל-דה. הקרב נגמר בטרם התחיל. אנחנו, שלושה עתונאים ישראליים, משתמשים במהומה כדי להחליץ מהכיכר הגוראה הזאת. אנו בחוץ.

חוקי אין הפגנה. יש רק 1000 הפגנות קטנות, כל אחת של חמישים איש. אני עומד ברחוב קטן מאוד, שלושים מטר אורכו. בצד אחד עומדת קבוצה של חמישים שוטרים, בצד השני קבוצה של 100 שוטרים. כל החלונות והדלתות הפונים לרחוב סגורים. בערך 20 איש, מפגינים או לא מפגינים, נלכדו במלכודת. אשה עם סל, שחזרה מהשוק. נערה שחזרה מהעבודה. אין לאן לברוח. אנו עומדים, שבעים אל הקיר ומחכים — האם יסתערו עלינו השוטרים, אם לא?

כן, הם דחקא מסתערים. ללא אזהרה. שום דבר אינו אומר לך לברוח — לא משרוקית, לא קול פקודה. העתור נאי הישראלי הצליח למצוא דלת. הוא רץ במדרגות למעלה,

בדמאק עמד על סדר-היום החוזה הצבאי להקמת פיקוד גרמני-דני משותף בים הבלטי. רוב גדול בסרלמנט תמך בו. שום מפלגה לא יצרה נגדו אופוזיציה ממשית ותוקפנית. חברת צייר דני צעיר, שנשא לאשה צעירה רב-עיוויה, שהתה לא מכבר בארץ, עברתי במקומות שם נפגשת האינטליגנציה של עם מקסים זה — בבתי-הקפה של הסופרים והאמנים, בבתי-המיפוש של הנוער הלומד. לא שמעתי אף איש אחד שלא גינה בשפף קצף את ההתקשרות עם השכנה הדרומית, בה נחלו הנאצים זה עתה נצחון גדול ואף נכנסו לממשלה.

בארצות-הברית עמדה על סדר היום בעיית קבלתה של סין האדומה לאו"ם. ממשלת ארצות-הברית, המייצגת דעת-קהל בלתי-מבוגרת ברוח בני הטיפש-שעשה, מתנגדת לכך בחריפות — אף שההגיון, הצדק והאינטרס הפוליטי הריאלי של ארצות-הברית מחייבים את הכנסת סין העממית לגוף הבינלאומי.

לא שמעתי אף אינטלקטואל אמריקאי הגון אחד שלא גינה בחריפות גואשת את עמדת ממשלתו. סופרים ידועים במסיבות-קוקטייל, סטודנטים ואמנים מבין הרבבות המסתודות בריניון ויילאג, רופאים ומהנדסים במסיבות פרטיות — כולם הביעו חופשי את הדעה, כי הקו הממשלתי הוא מטושטש, הורה-סכנות, ומשוועד לאינטרסים של גורמים חשוכים. בחוגים אלה, היחס לגיון קנדי גובל עם הבוז שהם רחשו לאייזנהואר בשעתו. חלק מאתם האנשים עצמם לוקח חלק פעיל במיבעד מפואר: "מסעי-החרות" של צעירים וצעירות, לבנים וחסרונים, נגד ההפרדה הגזעית בארצות-הברית. הם יוצאים מדי שבוע להשביט את המקומות בהם קיימת ההפרדה, בקבלם על עצמם את הסיכון של אלימות המונית נגדם וכליאה בבתי-הסוהר.

בכל המאבקים אלה, עמדה האינטליגנציה לבדה, ללא עזרת כל מפלגה שהיא. בעודי נושא רשמים עמי, הגעתי לבריטניה, בה התחוללה אותה שעה סערה ציבורית אדירה. הממשלה נכנעה ללחץ חברי מפלגתה שלה, והחליטה שלא לספק נשק חיוני לצבא האו"ם הלוחם בקאטאנגה. אותה שעה הופיע בטלבויה נציג האו"ם לשעבר בקאטאנגה, קונרד ארבריאן, אירי רבי-רושם, וגילה כי הבריטים פועלים מזה חודשים רבים נגד האו"ם ולמען משטרו של צימבה. לא היה כל ספק כי הממשלה פועלת תחת הלחץ המשולש של בעלי ההון הלבן בקאטאנגה, שונאי האו"ם הימניים, וידידי ממשלת רודסה (ראו הנידון).

האופוזיציה הרשמית לא יצאה מגדרה להזעיק את העם נגד קנוניה זו. העתונות, כמעט ללא יוצא מן הכלל, נמכרה לאינטרסים של ההון בצורה המחפירה ביותר, ופירסמה מדי יום תיאורי-זוהעה נוראים של פעולות האו"ם. העם הבריטי בכללו קיבל תמונה מסולפת לחלוטין על מהות המאבק.

אך כמעט כל העתונאים הרבים שפגשתי, אישי-הציבור, האינטלקטואלים מכל הסוגים, גינו את קו הממשלה בשפף-קצף. הם דיברו על מקמילן כבוז עמוק, וכמעט באותו כוז עצמו על מפלגת-העבודה האומללה. גיבורם היה ארבריאן, ולבם היה עם האו"ם ועם תנועת-השיחרור האפריקאית.

באותה שעה לקחו רבים מטובי האינטלקטואלים, האמנים והסטודנטים חלק פעיל במסעי-ההתנגדות של הלורד ראסל נגד החימוש הגרעיני. הם קיבלו על עצמם אי-ינחות וסכנת-מאסר, כדי להשתתף במיבעד יחיד-מינו, שרעינו האידיאליסטי מעיד בעד עצמו.

ואחרי כל אלה — יום הדמים בצרפת. אחרי ההפגנה פגשתי כמה עשרות מן האמנים והסופרים הידועים ביותר, במסעדת לה-קופול. רבים מהם היו פצועים וחבושים. אחרי שעות המתיחות והקרב, הם סעדו את לבם בארוחה צרפתית טובה. מלבם שהנני ישראלי, וכל ישראל נחשב להפגנות עוד מימי הבריטים, שלאוני בלב על השגאות

האנשים שבאו על הבסטיליה, מצליחות שתי קבוצות קטנות, 100 איש כל אחת, להסתגל לכיכר.

כחף עין הן נדחקות החוצה — מכותרות בטבעת פל-דה. הקרב נגמר בטרם התחיל. אנחנו, שלושה עתונאים ישראליים, משתמשים במהומה כדי להחליץ מהכיכר הגוראה הזאת. אנו בחוץ.

חוקי אין הפגנה. יש רק 1000 הפגנות קטנות, כל אחת של חמישים איש. אני עומד ברחוב קטן מאוד, שלושים מטר אורכו. בצד אחד עומדת קבוצה של חמישים שוטרים, בצד השני קבוצה של 100 שוטרים. כל החלונות והדלתות הפונים לרחוב סגורים. בערך 20 איש, מפגינים או לא מפגינים, נלכדו במלכודת. אשה עם סל, שחזרה מהשוק. נערה שחזרה מהעבודה. אין לאן לברוח. אנו עומדים, שבעים אל הקיר ומחכים — האם יסתערו עלינו השוטרים, אם לא?

כן, הם דחקא מסתערים. ללא אזהרה. שום דבר אינו אומר לך לברוח — לא משרוקית, לא קול פקודה. העתור נאי הישראלי הצליח למצוא דלת. הוא רץ במדרגות למעלה,

בדמאק עמד על סדר-היום החוזה הצבאי להקמת פיקוד גרמני-דני משותף בים הבלטי. רוב גדול בסרלמנט תמך בו. שום מפלגה לא יצרה נגדו אופוזיציה ממשית ותוקפנית. חברת צייר דני צעיר, שנשא לאשה צעירה רב-עיוויה, שהתה לא מכבר בארץ, עברתי במקומות שם נפגשת האינטליגנציה של עם מקסים זה — בבתי-הקפה של הסופרים והאמנים, בבתי-המיפוש של הנוער הלומד. לא שמעתי אף איש אחד שלא גינה בשפף קצף את ההתקשרות עם השכנה הדרומית, בה נחלו הנאצים זה עתה נצחון גדול ואף נכנסו לממשלה.

בארצות-הברית עמדה על סדר היום בעיית קבלתה של סין האדומה לאו"ם. ממשלת ארצות-הברית, המייצגת דעת-קהל בלתי-מבוגרת ברוח בני הטיפש-שעשה, מתנגדת לכך בחריפות — אף שההגיון, הצדק והאינטרס הפוליטי הריאלי של ארצות-הברית מחייבים את הכנסת סין העממית לגוף הבינלאומי.

לא שמעתי אף אינטלקטואל אמריקאי הגון אחד שלא גינה בחריפות גואשת את עמדת ממשלתו. סופרים ידועים במסיבות-קוקטייל, סטודנטים ואמנים מבין הרבבות המסתודות בריניון ויילאג, רופאים ומהנדסים במסיבות פרטיות — כולם הביעו חופשי את הדעה, כי הקו הממשלתי הוא מטושטש, הורה-סכנות, ומשוועד לאינטרסים של גורמים חשוכים. בחוגים אלה, היחס לגיון קנדי גובל עם הבוז שהם רחשו לאייזנהואר בשעתו. חלק מאתם האנשים עצמם לוקח חלק פעיל במיבעד מפואר: "מסעי-החרות" של צעירים וצעירות, לבנים וחסרונים, נגד ההפרדה הגזעית בארצות-הברית. הם יוצאים מדי שבוע להשביט את המקומות בהם קיימת ההפרדה, בקבלם על עצמם את הסיכון של אלימות המונית נגדם וכליאה בבתי-הסוהר.

בכל המאבקים אלה, עמדה האינטליגנציה לבדה, ללא עזרת כל מפלגה שהיא. בעודי נושא רשמים עמי, הגעתי לבריטניה, בה התחוללה אותה שעה סערה ציבורית אדירה. הממשלה נכנעה ללחץ חברי מפלגתה שלה, והחליטה שלא לספק נשק חיוני לצבא האו"ם הלוחם בקאטאנגה. אותה שעה הופיע בטלבויה נציג האו"ם לשעבר בקאטאנגה, קונרד ארבריאן, אירי רבי-רושם, וגילה כי הבריטים פועלים מזה חודשים רבים נגד האו"ם ולמען משטרו של צימבה. לא היה כל ספק כי הממשלה פועלת תחת הלחץ המשולש של בעלי ההון הלבן בקאטאנגה, שונאי האו"ם הימניים, וידידי ממשלת רודסה (ראו הנידון).

האופוזיציה הרשמית לא יצאה מגדרה להזעיק את העם נגד קנוניה זו. העתונות, כמעט ללא יוצא מן הכלל, נמכרה לאינטרסים של ההון בצורה המחפירה ביותר, ופירסמה מדי יום תיאורי-זוהעה נוראים של פעולות האו"ם. העם הבריטי בכללו קיבל תמונה מסולפת לחלוטין על מהות המאבק.

אך כמעט כל העתונאים הרבים שפגשתי, אישי-הציבור, האינטלקטואלים מכל הסוגים, גינו את קו הממשלה בשפף-קצף. הם דיברו על מקמילן כבוז עמוק, וכמעט באותו כוז עצמו על מפלגת-העבודה האומללה. גיבורם היה ארבריאן, ולבם היה עם האו"ם ועם תנועת-השיחרור האפריקאית.

באותה שעה לקחו רבים מטובי האינטלקטואלים, האמנים והסטודנטים חלק פעיל במסעי-ההתנגדות של הלורד ראסל נגד החימוש הגרעיני. הם קיבלו על עצמם אי-ינחות וסכנת-מאסר, כדי להשתתף במיבעד יחיד-מינו, שרעינו האידיאליסטי מעיד בעד עצמו.

ואחרי כל אלה — יום הדמים בצרפת. אחרי ההפגנה פגשתי כמה עשרות מן האמנים והסופרים הידועים ביותר, במסעדת לה-קופול. רבים מהם היו פצועים וחבושים. אחרי שעות המתיחות והקרב, הם סעדו את לבם בארוחה צרפתית טובה. מלבם שהנני ישראלי, וכל ישראל נחשב להפגנות עוד מימי הבריטים, שלאוני בלב על השגאות

האנשים שבאו על הבסטיליה, מצליחות שתי קבוצות קטנות, 100 איש כל אחת, להסתגל לכיכר.

כחף עין הן נדחקות החוצה — מכותרות בטבעת פל-דה. הקרב נגמר בטרם התחיל. אנחנו, שלושה עתונאים ישראליים, משתמשים במהומה כדי להחליץ מהכיכר הגוראה הזאת. אנו בחוץ.

חוקי אין הפגנה. יש רק 1000 הפגנות קטנות, כל אחת של חמישים איש. אני עומד ברחוב קטן מאוד, שלושים מטר אורכו. בצד אחד עומדת קבוצה של חמישים שוטרים, בצד השני קבוצה של 100 שוטרים. כל החלונות והדלתות הפונים לרחוב סגורים. בערך 20 איש, מפגינים או לא מפגינים, נלכדו במלכודת. אשה עם סל, שחזרה מהשוק. נערה שחזרה מהעבודה. אין לאן לברוח. אנו עומדים, שבעים אל הקיר ומחכים — האם יסתערו עלינו השוטרים, אם לא?

כן, הם דחקא מסתערים. ללא אזהרה. שום דבר אינו אומר לך לברוח — לא משרוקית, לא קול פקודה. העתור נאי הישראלי הצליח למצוא דלת. הוא רץ במדרגות למעלה,

בדמאק עמד על סדר-היום החוזה הצבאי להקמת פיקוד גרמני-דני משותף בים הבלטי. רוב גדול בסרלמנט תמך בו. שום מפלגה לא יצרה נגדו אופוזיציה ממשית ותוקפנית. חברת צייר דני צעיר, שנשא לאשה צעירה רב-עיוויה, שהתה לא מכבר בארץ, עברתי במקומות שם נפגשת האינטליגנציה של עם מקסים זה — בבתי-הקפה של הסופרים והאמנים, בבתי-המיפוש של הנוער הלומד. לא שמעתי אף איש אחד שלא גינה בשפף קצף את ההתקשרות עם השכנה הדרומית, בה נחלו הנאצים זה עתה נצחון גדול ואף נכנסו לממשלה.

בארצות-הברית עמדה על סדר היום בעיית קבלתה של סין האדומה לאו"ם. ממשלת ארצות-הברית, המייצגת דעת-קהל בלתי-מבוגרת ברוח בני הטיפש-שעשה, מתנגדת לכך בחריפות — אף שההגיון, הצדק והאינטרס הפוליטי הריאלי של ארצות-הברית מחייבים את הכנסת סין העממית לגוף הבינלאומי.

לא שמעתי אף אינטלקטואל אמריקאי הגון אחד שלא גינה בחריפות גואשת את עמדת ממשלתו. סופרים ידועים במסיבות-קוקטייל, סטודנטים ואמנים מבין הרבבות המסתודות בריניון ויילאג, רופאים ומהנדסים במסיבות פרטיות — כולם הביעו חופשי את הדעה, כי הקו הממשלתי הוא מטושטש, הורה-סכנות, ומשוועד לאינטרסים של גורמים חשוכים. בחוגים אלה, היחס לגיון קנדי גובל עם הבוז שהם רחשו לאייזנהואר בשעתו. חלק מאתם האנשים עצמם לוקח חלק פעיל במיבעד מפואר: "מסעי-החרות" של צעירים וצעירות, לבנים וחסרונים, נגד ההפרדה הגזעית בארצות-הברית. הם יוצאים מדי שבוע להשביט את המקומות בהם קיימת ההפרדה, בקבלם על עצמם את הסיכון של אלימות המונית נגדם וכליאה בבתי-הסוהר.